Sfinţii mucenici Claudiu cu soţia sa Ilaria şi fiii lor Iason şi Mavru

(s.v. 19 martie / s.n. 01 aprilie)

Sfinţii mucenici Hrisant şi Daria (s.v. 19 martie / s.n. 01 aprilie):

https://www.academia.edu/42867049/Sfin%C5%A3ii_mucenici_Hrisant_%C5%9Fi_Daria_19_martie_

https://archive.org/details/sf.-hrisant-si-daria

https://www.slideshare.net/steaemy1/sf-hrisant-si-daria

***

Materiale despre Sfinţii mucenici Hrisant şi Daria, Claudiu cu soţia sa Ilaria şi fiii lor Iason şi Mavru:

https://independent.academia.edu/emystea/Sf.%20muc.%20Hrisant%20%C5%9Fi%20Daria%20(19%20mar)

https://archive.org/details/@steaemy?query=Hrisant

https://www.slideshare.net/steaemy1/search_my_uploads?type=&new=&q=Hrisant

https://www.slideshare.net/steaemy1/search_my_uploads?type=&new=&q=Claudiu

&&&

Tribunul Claudiu a îmbrăţişat el însuşi pe Hristos acceptând botezul împreună cu soţia sa Ilaria, cu fiii săi Iason şi Mavru şi cu toţi ai casei, chiar şi soldaţii. Când împăratul Numerian (283-284) a aflat de acest lucru, a dat ordin ca toţi să fie executaţi. Sfântul Claudiu a fost înecat în mare iar copiii şi soldaţii săi au fost decapitaţi. Creştinii au înmormântat sfintele moaşte ale mucenicilor într-o peşteră, unde Sfânta Ilaria mergea deseori la rugăciune. Într-o zi, fiind urmărită, Ilaria a fost prinsă şi dusă spre a fi chinuită. Sfânta i-a rugat să o lase puţin să se roage şi apoi şi-a dat sufletul întru Domnul. Un servitor a îngropat-o în aceeaşi peşteră unde era şi familia sa.

Sfinţii mucenici Claudiu Tribunul, soţia sa Ilaria şi fiii lor Iason şi Mavru, împreună cu preotul Diodor şi diaconul Marian, au suferit împreună cu Sfinţii Hrisant şi Daria.

***

Având viaţă liberă, Sfântul Hrisant a botezat în casa sa pe fericita sa soţie, Daria, care degrabă toată dumnezeiasca Scriptură şi toate cărţile creştineşti le-a trecut; şi s-a făcut sfânta desăvârşită roabă şi mireasă a lui Hristos. ***Şi nu numai de a lor mântuire, ci şi de a multora se îngrijeau Hrisant şi Daria. Căci el întorcea mulţime de bărbaţi spre Hristos şi pe tineri îi sfătuia la viaţa feciorească, iar ea mulţime de femei şi de fecioare le făcea mirese lui Hristos.*** Apoi, despărţindu-se în deosebite case, ridicate ca nişte mânăstiri, fiecare dintre dânşii avea ceata sa, din cei ce-şi păzeau fecioria. El avea tineri din cei ce defăimau toate dulceţile lumii acesteia şi îşi făgăduiau viaţa curată lui Dumnezeu, iar ea avea fecioare din cele ce se făceau mirese lui Hristos.

După câţiva ani, amândouă cetele, adică a lui Hrisant şi a Dariei, înmulţindu-se foarte mult în Roma, s-a ridicat fără de veste tulburare şi gâlceavă mare în cetate. Pentru că poporul, mergând la Chelerin eparhul, clevetea contra sfinţilor şi robilor lui Hristos, Hrisant şi Daria. Căci bărbaţii strigau: "Am pierdut pe femeile noastre!"; iar tinerii strigau: "Am pierdut prin Daria, pe fecioarele cele logodite!" Asemenea şi femeile ţipau: "Ne-am lipsit de bărbaţii noştri!" Iar fecioarele strigau: "Ne-am lipsit de logodnicii noştri, prin Hrisant!" Poporul, făcând gâlceavă, striga: "Cum se vor naşte fiii, lepădându-se însurarea? Vor lipsi popoarele, deosebindu-se partea bărbătească de cea femeiască, cu învăţătura cea străină şi cu înşelăciunea cea vrăjitorească a lui Hrisant şi a Dariei".

Atunci îndată eparhul a poruncit să-i prindă pe amândoi şi în multe feluri să-i muncească, dacă nu vor aduce zeilor jertfe. Deci, pe Sfântul Hrisant l-a dat unui tribun cu numele Claudie, iar tribunul l-a dat ostaşilor săi, zicând: "Duceţi-l afară din cetate, la capiştea lui Dia şi acolo, de nu va voi să se închine nebiruitului Ieraclie, munciţi-l în multe feluri, până ce se va supune şi va jertfi".

Ostaşii, luând pe sfântul, l-au legat fără milostivire cu vine de bou şi l-au strâns tare, încât i-au trecut vinele acelea până la oase. Apoi, deodată s-a dezlegat de legăturile acelea, încât nu putea ochiul să vadă dezlegarea vinelor acelora, ce era mai grabnică decât vorbirea vreunui cuvânt. Mult ostenindu-se ostaşii cu legarea Sfântului Hrisant şi nimic sporind, s-au supărat şi l-au băgat într-o temniţă întunecoasă, ferecându-l cu trei obezi şi băgându-l în butuc, îl băteau şi-l batjocoreau. Dar şi obezile acelea şi butucul îndată ca praful s-au risipit. Atunci au vărsat peste dânsul urină de om, zicându-i: "Farmecele şi vrăjile tale nimic nu-ţi vor ajuta ţie". Însă deodată mirosul acela s-a schimbat în bună mirosire. După aceea, au înjunghiat un viţel şi în pielea aceea voiau să bage pe mucenicul gol. Deci, punându-l la arşiţa soarelui pe un zăduf cumplit, nimic rău n-a pătimit mucenicul. Atunci, ferecându-l cu lanţuri de fier, l-au aruncat în temniţă şi iarăşi lanţurile acelea s-au sfărâmat deodată şi lumina a strălucit în temniţă, ca şi cum ar fi ars multe lumânări.

Ostaşii au spus tribunului Claudie toate cele ce se făcuseră. Iar el, mergând la temniţă şi văzând lumina, a poruncit ca pe Sfântul Mucenic Hrisant să-l aducă la dânsul şi i-a zis: "Ce fel de putere de vrăji ai în tine, cu care faci unele ca acestea? Pe mulţi vrăjitori şi fermecători i-am îmblânzit eu, dar atâta putere n-am aflat la dânşii. Însă, deoarece te văd bărbat vestit şi înţelept, nu cer altceva de la tine, decât numai să laşi învăţătura creştinească cea îndrăzneaţă, pentru care se face atâta gâlceavă şi tulburare în poporul roman. Deci, fă lucrul cel vrednic numelui tău şi atotputernicilor zei şi adă jertfa cea datorată".

A răspuns Sfântul Hrisant: "De ar fi fost în tine o scânteie cât de mică de înţelepciune, cu înlesnire ai fi cunoscut că nu meşteşugul vrăjitoresc, ci dumnezeiasca putere îmi ajută şi mă întăreşte. Dar tu te uiţi spre mine totdeauna ca şi spre zeii tăi, cu ochii întunecaţi de necredinţă. Pentru că, dacă ochii tăi ar fi văzut drept, ai fi înţeles că zeii tăi nu văd. Şi dacă urechile tale ar fi auzit adevărat, ai fi cunoscut că zeii tăi nu aud glasul celor ce strigă către dânşii şi de ar fi fost în tine oarecare simţire, ai fi cunoscut că zeii tăi nu au inimă înăuntru, decât numai praf, ţărână şi plumb".

Atunci tiranul Claudie a poruncit ca, legând pe mucenic de un lemn, să-l bată cu toiege. Şi, fiind toiegele acelea tari şi grele în mâinile celor ce-l băteau, atingându-se de trupul sfântului, erau moi ca papura. Acest lucru văzând tiranul, a poruncit să înceteze de a-l bate şi dezlegând pe mucenic de pe lemn, l-a îmbrăcat în haina lui şi întorcându-se spre ostaşi, a zis: "Cu adevărat, eu, precum şi voi ştiţi, am cercetat toate înşelăciunile vrăjitoreşti şi ale farmecelor şi acum văd că nu este aici vreun meşteşug de farmece omeneşti, ci singură puterea lui Dumnezeu. Că şi legăturile cele tari ale vinelor crude singure s-au dezlegat, obezile s-au sfărâmat, iar lemnul în picioarele lui s-a făcut praf şi pielea cea umedă, toată ziua fiind în arşiţa soarelui, nu s-a uscat. Apoi lanţurile cele grele cu nevăzută putere s-au dezlegat şi s-au sfărâmat; iar locul cel foarte întunecos al temniţei s-a luminat cu o lumină mare şi toiegele cele grele din mâinile celor ce le ţineau, atingându-se de trupul lui, s-au făcut ca o papură de moi. Ce să mai facem acum, văzând în el puterea lui Dumnezeu care se săvârşeşte? Decât numai că toţi, căzând la picioarele acestui om

al lui Dumnezeu, să cerem iertare de toate răutăţile şi muncile cele făcute lui de noi şi să-l rugăm ca să ne împace cu Dumnezeul său Cel Atotputernic, Care a făcut nişte minuni ca acestea, iar pe robii Săi îi face atât de tari şi nebiruiţi în toate războaiele, precum singuri vedem. Căci, iată, acest purtător de biruinţă rob al Lui, precum ne-a biruit pe noi, astfel şi pe ai noştri domni şi împăraţi îi va birui şi-i va ruşina cu puterea cea nebiruită ce este întru dânsul, adică a Dumnezeului ceresc".

Aceasta zicând Claudie, a căzut la picioarele Sfântului Hrisant împreună cu toţi ostaşii, zicând: "Cu adevărat, am cunoscut că Dumnezeul tău este Dumnezeu adevărat. De aceea ne rugăm ţie ca şi pe noi să ne duci spre El şi să ne faci robi ai Lui".

Iar sfântul le-a zis: "De voiţi să veniţi la Dumnezeul meu, apoi nu cu picioarele, ci cu inimile veniţi către Dânsul; pentru că numai astfel Dumnezeu este aproape de fiecare, dacă cineva cu toată inima şi cu credinţă tare Îl caută".

După ce Sfântul Hrisant le-a spus multe cuvinte despre adevăratul Dumnezeu, învăţându-i câtăva vreme, au crezut în Hristos, Claudie tribunul, Ilaria, femeia lui, şi doi fii, Iason şi Mavru, şi toată casa lui.

Asemenea au crezut ostaşii lui cu toţi casnicii şi toţi împreună au primit Sfântul Botez şi petreceau în învăţăturile lui Hrisant ziua şi noaptea, ascultând cu osârdie cuvintele despre Domnul nostru Iisus Hristos, şi toţi doreau să pătimească pentru El.

După ce a crezut Claudie tribunul în Hristos şi s-a botezat cu toată casa şi ostaşii săi, s-a dus vestea despre aceea la urechile împăratului Numerian (283-284), care împărăţea într-acea vreme în Roma. Acela îndată a poruncit ca pe Claudie să-l înece în mare, legându-i o piatră de grumaz, iar pe toţi ostaşii şi pe amândoi fiii lui să-i taie cu sabia. Şi era în acel loc, unde au fost tăiaţi mucenicii lui Hristos, un mormânt vechi, pe care creştinii l-au curăţit. Apoi, luând noaptea trupurile sfinţilor mucenici, le-au pus în mormântul acela.

Sfânta Ilaria

Acolo Ilaria, femeia lui Claudie, mergând adeseori, săvârşea rugăciunile sale lângă moaştele mucenicilor, unde amândoi fiii săi se aflau tăiaţi. Deci a fost prinsă în acelaşi loc de necredincioşi şi adusă la întrebare. Iar ea se ruga lor, zicând: "Lăsaţi-mă să-mi săvârşesc rugăciunea şi pe urmă duceţi-mă ori unde veţi voi".

Iar ei slăbind-o, ea şi-a plecat genunchii la pământ şi, ridicând mâinile şi înălţând ochii la cer, a zis: ***"Stăpâne, Doamne, Iisuse Hristoase, pe Tine din toată inima mea Te mărturisesc, rânduieşte-mă împreună cu fiii mei, care au ieşit din pântecele meu, pe care i-ai chemat la pătimitoarea nevoinţă pentru Tine şi şi-au pus sufletele lor pentru Tine, Domnul lor".***

Astfel rugându-se ea, şi-a dat duhul său în mâinile lui Dumnezeu. Iar cei ce o prinseseră, văzând-o deodată moartă, s-au umilit şi lăsând lângă dânsa două roabe ale ei care erau cu dânsa, s-au dus. Iar roabele, luând trupul stăpânei lor, l-au îngropat cu cinste lângă mormântul cel vechi, în care zăceau sfinţii mucenici.

(Extras din: Vieţile Sfinţilor - Pătimirea Sfinţilor mucenici Hrisant şi Daria şi a celor împreună cu dânşii)